YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)

15 päivänä tammikuuta 1998 *

Asiassa C-196/97 P,

Intertronic F. Cornelis GmbH, Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Emden (Saksa), edustajinaan professori Detlef Schumacher, Bremen, ja asianajaja Wilhelm Wiltfang, Aurich,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-117/96, Intertronic vastaan komissio, 19.2.1997 antaman määräyksen (Kok. 1997, s. II-141) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Klaus Wiedner, prosessiosoite Luxemburgissa c/o komission oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet sekä tuomarit D. A. O. Edward ja L. Sevón (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: N. Fennelly,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Intertronic F. Cornelis GmbH on yhteisöjen tuomioistuimeen 21.5.1997 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-117/96, Intertronic vastaan komissio, 19.2.1997 antamaan määräykseen (Kok. 1997, s. II-141, jäljempänä muutoksenhaunalainen määräys), jolla sen laiminlyöntikanne komissiota vastaan on jätetty tutkimatta.

2 Kanteellaan valittaja tähtäsi siihen, että komission todettaisiin laiminlyöneen ryhtyä toimenpiteisiin valittajan 28.3.1996 ja 2.5.1996 päivättyjen kahden kirjeen johdosta, joissa valittaja valitti siitä, että useat ammatilliset edunvalvontayhdistykset olivat saattaneet sitä vastaan vireille useita oikeudenkäyntejä eri kansallisissa tuomioistuimissa, jotta se pakotettaisiin lopettamaan faksin välityksellä tapahtuva mainonta (muutoksenhaunalaisen määräyksen 3 ja 4 kohta).

3 Muutoksenhaunalaisen määräyksen 2 kohdasta käy ilmi, että Bundesgerichtshof oli 25.10.1995 antanut tuomion, jossa se oli todennut *Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb*in (vilpillisestä kilpailusta annettu laki) 1 §:n vastaiseksi sen, että faksia käytetään mainontatarkoituksessa, jos kauppias, jolle tämä mainonta on osoitettu, ei ole nimenomaisesti tai implisiittisesti suostunut vastaanottamaan tällaisia viestejä.

4 Valittaja väitti näissä kahdessa kirjeessään, että Bundesgerichtshofin tuomio ja toimintatapa, josta kirjeissä ilmoitettiin, olivat vastoin EY:n perustamissopimuksen 2 artiklassa ilmaistua yhteismarkkinoiden toteuttamisen periaatetta, vastoin EY:n perustamissopimuksen 2 artiklassa ja 3 artiklan g alakohdassa komissiolle ja jäsenvaltioille annettua tehtävää ottaa käyttöön järjestelmä, jolla taataan, ettei kilpailu sisämarkkinoilla vääristy, ja jolla estetään jäsenvaltioita ja niiden tuomioistuimia toteuttamasta protektionistisia kilpailunrajoituksia, sekä vastoin EY:n perustamissopimuksen 85 artiklassa mainittua yritysten välisten yhteisjärjestelyjen kieltoa (muutoksenhaunalaisen määräyksen 5 kohta). Kirjeissä mainittiin myös 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus; EYVL 1962, 13, s. 204) 3 artikla (muutoksenhaunalaisen määräyksen 7 kohta).

5 Tutkittuaan näitä kahta kirjettä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi muutoksenhaunalaisen määräyksen 26 kohdassa, että kirjeistä käy selvästi ilmi, että "valituksen kohde oli se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaisi Saksan liittotasavallan jättäneen noudattamatta perustamissopimuksen tiettyjen määräysten eli valituksessa mainittuja perustamissopimuksen 2 artiklan ja 3 artiklan g [ala]kohdan mukaisten määräysten mukaisia velvoitteitaan".

6 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta ja totesi muutoksenhaunalaisen määräyksen 32 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tutkittavaksi ei oteta luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostamaa laiminlyöntikannetta, jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että komissio on perustamissopimuksen vastaisesti jättänyt tekemättä ratkaisun olemalla panematta vireille jäsenvaltiota vastaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa menettelyä (ks. esim. asia 247/87, Star Fruit v. komissio, tuomio 14.2.1989, Kok. 1989, s. 291).

Valitus

7 Valittaja katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun se on todennut vastoin valittajan tarkoitusta tämän pyrkivän saamaan vahvistetuksi, että saksalaisten tuomioistuinten ratkaisujen vuoksi Saksan liittotasavalta on jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan ja että tästä on aiheutunut valittajalle vahinkoa, vaikka valittaja pyrki siihen, että komissio ryhtyisi sellaisiin toimenpiteisiin, että valittaja voisi käyttää "euromarketing"-mainontakeinoa faksitse tapahtuvassa mainonnassa. Valittajan mukaan sen pyrkimys käy selvästi ilmi sen vaatimuksista, joissa se vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin "toteaa komission laiminlyöneen velvollisuutensa sillä perusteella, että se on jättänyt toteamatta, että Saksan liittotasavallan täytäntöönpanoviranomaisten ja ammatillisten edunvalvontayhdistysten toteuttama faksitse tapahtuvan mainonnan kiellon täytäntöönpano on vastoin yritysten väliset yhteisjärjestelyt kieltäviä sääntöjä".

8 Komissio katsoo ensisijaisesti, että valitus on jätettävä tutkimatta, koska siinä ei yksilöidä selvästi niitä muutoksenhaunalaisessa määräyksessä olevia seikkoja, joiden kumoamista vaaditaan, eikä vaatimusta tukevia oikeudellisia perusteita. Komission mukaan valittaja tyytyy pääosin toistamaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt vaatimukset ja niiden perustelut. Komissio katsoo toissijaisesti, että valitus on perusteeton. Valittajan kaksi kirjettä eivät kohdistu yritysten toimintatapoihin vaan valtion toimenpiteeseen. EY:n perustamissopimuksen 5 artiklan ja 85 artiklan 1 kohdan samanaikainen rikkominen voidaan todeta ainoastaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen johdosta, ja tällaisen kanteen nostaminen kuuluu komission yksinomaiseen harkintavaltaan.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

9 Yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 119 artiklan nojalla milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

10 Valittajan komissiolle lähettämistä kirjeistä selviää, että se, miksei valittaja voi mainostaa faksitse, johtuu vilpillisestä kilpailusta annetusta laista, sellaisena kuin Bundesgerichtshof on sitä tulkinnut; Bundesgerichtshofin mukaan on lainvastaista lähettää faksitse mainoksia, ellei vastaanottaja ole etukäteen antanut siihen suostumustaan. Näin ollen ammatilliset edunvalvontayhdistykset ainoastaan käyttävät tämän lain niille suomia oikeuksia.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis perustellusti irrottautunut valituksen muodosta ja valittajan käyttämästä oikeudellisesta perustasta ja valituksen todellisen kohteen tutkittuaan luonnehtinut valituksen oikeudellisesti uudelleen ja päätellyt, että sillä pyrittiin saamaan komissio toteamaan, että Saksan liittotasavalta olisi EY:n perustamissopimuksen 169 artiklassa tarkoitetulla tavalla jättänyt noudattamatta tiettyjä perustamissopimuksen määräyksiä.

12 Nimenomaan perustamissopimuksen 169 artiklan mukaan komissio ei, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein muutoksenhaunalaisen määräyksen 32 kohdassa todennut, ole kuitenkaan velvollinen panemaan vireille tässä artiklassa tarkoitettua menettelyä, vaan sillä on päinvastoin harkintavalta sen osalta, eivätkä yksityiset voi vaatia sitä määrittelemään kantaansa tietyn suuntaisesti (ks. erityisesti em. asia Star Fruit v. komissio, tuomion 11 kohta).

13 Koska valitusperuste on näin ollen selvästi perusteeton, valitus on hylättävä, eikä ole tarpeen tutkia komission esittämiä oikeudenkäyntiväitteitä.

Oikeudenkäyntikulut

14 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota 118 artiklan nojalla sovelletaan muutoksenhakuun, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Komissio on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä oikeusasteessa.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 15 päivänä tammikuuta 1998.

R. Grass — kirjaaja

M. Wathelet — ensimmäisen jaoston puheenjohtaja